

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

23. jest zdania, że należy dokonywać systematycznego przeglądu stosowanych wskaźników oraz stosunku między obiema tablicami w celu dostosowania ich do sytuacji na rynku wewnętrznym;

*

* *

24. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządóm i parlamentom państw członkowskich.

10 lat istnienia unii gospodarczej i walutowej — sukcesy i wyzwania

P6_TA(2008)0543

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie 10 lat istnienia unii gospodarczej i walutowej — sukcesy i wyzwania (2008/2156(INI))

(2010/C 16 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 maja 2008 r. zatytułowany „10 lat istnienia unii gospodarczej i walutowej — sukcesy i wyzwania” (COM(2008)0238),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 czerwca 2008 r. w sprawie finansów publicznych w UGW — 2008 r. (COM(2008)0387),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 października 2008 r. zatytułowany „Przezwyciężenie kryzysu finansowego i wyjście na prostą: europejskie ramy działania” (COM(2008)0706),
- uwzględniając prognozy ekonomiczne Komisji na jesień 2008 r. z dnia 3 listopada 2008 r.,
- uwzględniając posiedzenie Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 15-16 października 2008 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2008 r. w sprawie posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 15 i 16 października 2008 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając nadzwyczajny szczyt Eurogrupy w dniu 12 października 2008 r. dotyczący gwarancji rządowych dla pożyczek międzybankowych,
- uwzględniając konkluzje Rady z posiedzenia w dniu 4 listopada 2008 r.,
- uwzględniając wynik nieformalnego posiedzenia głów państw i szefów rządów w dniu 7 listopada 2008 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie rocznego sprawozdania za rok 2006 w sprawie strefy euro ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie rocznego sprawozdania za rok 2007 w sprawie strefy euro ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0506.

⁽²⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 125.

⁽³⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 569.

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wkładu w wiosenne posiedzenie Rady w 2008 r. w odniesieniu do strategii lizbońskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie europejskiego interesu: osiągnięcie sukcesu w dobie globalizacji ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie sytuacji gospodarki europejskiej: wstępne sprawozdanie na temat głównych kierunków polityki gospodarczej na rok 2007 ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie finansów publicznych w UGW — 2004 r ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie finansów publicznych w krajach UGW w roku 2006 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2007 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie rozszerzenia strefy euro ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie ulepszenia metody konsultacji z Parlamentem w procedurach dotyczących rozszerzenia strefy euro ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zgodnie z art. 122 ust. 2 traktatu w sprawie przyjęcia jednolitej waluty przez Słowację z dniem 1 stycznia 2009 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2006 r. w sprawie strategicznego przeglądu Międzynarodowego Funduszu Walutowego ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie wdrożenia strategii informacyjnej i komunikacyjnej na temat euro oraz unii gospodarczej i walutowej ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie funduszy hedgingowych i niepublicznego rynku kapitałowego ⁽¹²⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady Europejskiej z dnia 13 grudnia 1997 r. w sprawie koordynacji polityki gospodarczej w trzecim etapie UGW oraz w sprawie art. 109 i 109b traktatu WE ⁽¹³⁾,
- uwzględniając wkład Rady ds. Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN) z dnia 12 lutego 2008 r. do konkluzji wiosennej Rady Europejskiej,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 7 października 2008 r. dotyczące skoordynowanych działań UE w odpowiedzi na osłabienie tempa wzrostu gospodarczego,
- uwzględniając protokół ustaleń z dnia 1 czerwca 2008 r. w sprawie współpracy między organami nadzoru finansowego, bankami centralnymi i ministrami finansów Unii Europejskiej w zakresie transgranicznej stabilności finansowej,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0057.

⁽²⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 422.

⁽³⁾ Dz.U. C 287 E z 29.1.2007, s. 535.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 132.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 780.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0357.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 249.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 251.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0287.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 118.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, s. 73.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0425.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 35 z 2.2.1998, s. 1.

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A6-0420/2008),

- A. mając na uwadze, że w dniu 1 stycznia 1999 r. jedenaście państw członkowskich — Belgia, Niemcy, Irlandia, Hiszpania, Francja, Włochy, Luksemburg, Holandia, Austria, Portugalia i Finlandia — przyjęło wspólną walutę europejską,

- B. mając na uwadze, że od momentu wprowadzenia wspólnej waluty do strefy euro przystąpiły cztery inne państwa członkowskie: Grecja w 2001 r., Słowenia w 2007 r. oraz Cypr i Malta w 2008 r.,

- C. mając na uwadze, że strefa euro ma zostać rozszerzona, ponieważ większość państw członkowskich będących obecnie poza strefą euro przygotowuje się do przyjęcia wspólnej waluty oraz mając na uwadze, że Słowacja znajdzie się w strefie euro z dniem 1 stycznia 2009 r.,

- D. mając na uwadze, że unia gospodarcza i walutowa (UGW) odniosła sukces w wielu aspektach, a wspólna waluta przyczyniła się do wzmocnienia stabilności ekonomicznej w państwach członkowskich, szczególnie w perspektywie obecnego kryzysu finansowego,

- E. mając na uwadze, że członkostwo w strefie euro zakłada wysoką współzależność gospodarczą między należącymi do niej państwami członkowskimi, a zatem wymaga ściślejszej koordynacji strategii politycznych w dziedzinie gospodarki oraz odgrywania skutecznej roli w ramach globalnego ładu gospodarczego i finansowego, aby w pełni wykorzystać korzyści płynące ze wspólnej waluty i sprostać przyszłym wyzwaniom, takim jak zwiększona konkurencja w zakresie zasobów naturalnych, zakłócenia w gospodarce światowej, coraz większe znaczenie rynków wschodzących w gospodarce, zmiany klimatu i starzenie się społeczeństw w Europie,

- F. mając na uwadze, że średnia inflacja w ciągu pierwszej dekady istnienia strefy euro była w zasadzie zgodna z celem Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w zakresie stabilizacji cenowej lub do niego zbliżona i wynosiła nie więcej niż 2 %; mając na uwadze, że obecnie inflacja utrzymuje się na dużo wyższym poziomie z powodu globalnych zmian strukturalnych, zwłaszcza w związku ze wzrostem cen energii i żywności, a także z powodu rozluźnienia polityki monetarnej w Stanach Zjednoczonych oraz braku czujności w przypadku wielu banków centralnych w krajach trzecich,

- G. mając na uwadze, że szybki wzrost popytu na brakującą energię i inne zasoby w gospodarkach wschodzących stopniowo napędził podaż do granic możliwości; mając też na uwadze, że presję na wzrost cen nasila coraz częstsze traktowanie zasobów naturalnych jako kapitału, w stopniu, który umożliwia ich wykorzystywanie jako mierników wartości,

- H. mając na uwadze, że otwartość strefy euro jest pożądana, a obecny wzrost kursu euro ma potencjalnie szkodliwy wpływ, ponieważ ogranicza wywóz i sprzyja przywozowi towarów na rynek wewnętrzny, lecz jednocześnie przynosi pozytywne skutki, ponieważ pomaga gospodarce UE w radzeniu sobie z dramatycznym wzrostem cen ropy oraz obecnym kryzysem finansowym,

- I. mając na uwadze, że sytuacja gospodarcza na świecie sprzyjała tworzeniu miejsc pracy w ciągu pierwszych 10 lat po wprowadzeniu euro, dzięki czemu powstało prawie 16 milionów miejsc pracy — abstrahując od jakości powstałych miejsc pracy — a stopa bezrobocia spadła z 9 % w 1999 r. do około 7,3 % w 2008 r.,

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

- J. mając na uwadze, że Unia Europejska wchodzi w fazę spowolnienia gospodarczego, w której wzrost gospodarczy spadnie z 3,1 % w 2006 r. do skorygowanych w prognozach na 2008 z 2 % do 1,4 % oraz do 0,2 % w 2009 r., przy dalszym wzroście bezrobocia i wykluczenia społecznego,
- K. mając na uwadze, że wzrost gospodarczy i wzrost produktywności były niezadowalające, a wzrost wydajności na pracownika zmniejszył się o połowę, z 1,5 % w latach 1989-1998 do około 0,75 % w latach 1999-2008,
- L. mając na uwadze, że euro szybko stało się drugą co do ważności walutą międzynarodową obok dolara amerykańskiego oraz mając na uwadze, że euro odgrywa istotną rolę jako waluta referencyjna dla wielu krajów na świecie; mając jednak na uwadze, że potencjał euro jest niewystarczająco wykorzystywany na szczeblu globalnym, gdyż strefa euro nie ma odpowiednio określonej międzynarodowej strategii ani nie jest skutecznie reprezentowana na arenie międzynarodowej,

Pierwszych dziesięć lat euro

1. podziela zdanie, że wspólna waluta stała się symbolem Europy i pokazała, że Europa jest w stanie podejmować daleko idące decyzje w celu zapewnienia wspólnej i pomyślnej przyszłości;
2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że euro zapewniło stabilność i pozytywnie wpłynęło na integrację gospodarczą w strefie euro; z zadowoleniem przyjmuje stabilizujący wpływ euro na światowe rynki walutowe, szczególnie podczas kryzysów; zauważa, że wewnętrzne rozbieżności gospodarcze nie zmniejszyły się dotąd w oczekiwanim stopniu, a produktywność nie wzrosła w sposób zadowalający we wszystkich częściach strefy euro;
3. z zadowoleniem dostrzega, że w innych częściach świata rozważa się możliwość utworzenia kolejnych unii walutowych;
4. wskazuje na potwierdzony w licznych badaniach istotny związek między polityką walutową a polityką handlową na świecie i zwraca w tym kontekście uwagę na pozytywny wpływ stabilności kursów wymiany walut na trwały rozwój handlu międzynarodowego;
5. zwraca uwagę, że coraz częstsze stosowanie euro jako międzynarodowej waluty handlowej przynosi korzyści w szczególności państwom członkowskim w strefie euro, ponieważ zmniejsza ryzyko kursowe dla przedsiębiorstw z tych państw, a tym samym obniża koszty handlu międzynarodowego;
6. przypomina, że w ciągu pierwszych dziesięciu lat UGW Parlament odgrywał aktywną rolę zarówno w obszarze gospodarki, jak i spraw monetarnych, oraz podjął wszelkie możliwe środki, by zapewnić większą przejrzystość i odpowiedzialność demokratyczną;
7. podkreśla, że należy podjąć większe wysiłki, aby w pełni skorzystać z UGW, która umożliwia wyrównanie poziomu państwom członkowskim i regionom posiadającym PKB poniżej średniej i poszerzyć wiedzę obywateli w tym zakresie oraz zwiększyć ich przywiązanie do wspólnej waluty;
8. proponuje poniższe elementy i konkretne środki w zakresie perspektyw rozwoju UGW:

Różnice gospodarcze, reformy strukturalne i finanse publiczne

9. jest zdania, że usprawnione i bardziej spójne reformy gospodarcze zapewniające wszechstronne wsparcie i skoordynowane terminowo na podstawie zintegrowanych wytycznych dotyczących wzrostu i miejsc pracy (zintegrowane wytyczne) oraz podejścia strategii lizbońskiej łączącego wiele obszarów polityki mogłyby zmniejszyć różnice gospodarcze oraz stanowić dużą pomoc na rzecz ożywienia gospodarczego i przezwyciężenia obecnego kryzysu gospodarczego; podkreśla potrzebę poprawy procedur i uproszczenia metodologii przeglądu i oceny wdrożenia tych wytycznych na koniec każdego roku;

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

10. stwierdza, że z uwagi na wysiłki modernizacyjne i możliwości gospodarcze największe sukcesy odnoszą najwyraźniej te kraje, które łączą perspektywiczne i dobrze przemyślane reformy strukturalne z ponadprzeciętnie wysokim poziomem inwestycji w badania naukowe, rozwój i innowacje, oświatę, programy uczenia się przez całe życie i opiekę nad dziećmi, a także w odnowienie silnych więzi społecznych; zauważa, że te same państwa członkowskie posiadają najczęściej wysoce skuteczną i działającą w oparciu o przejrzyste zasady administrację, nadwyżki budżetowe i niższe od przeciętnych stopy zadłużenia w połączeniu z bardzo skutecznymi i doskonale ukierunkowanymi wydatkami publicznymi, a dzięki postępowi technicznemu krajowa stopa wzrostu gospodarczego jest prawie dwukrotnie wyższa niż średnia stopa w UE; odnotowuje ponadto, że w tych modelowych państwach członkowskich ze względu na wysoką stopę zatrudnienia swoje miejsce na rynku pracy znajdują kobiety i osoby starsze oraz występuje wysoki przyrost naturalny, co zapewnia najlepsze przygotowanie w perspektywie starzenia się społeczeństw i gwarancję wysokiej konkurencyjności;

11. podkreśla potrzebę wzajemnego wzmocnienia makroekonomicznych strategii politycznych ukierunkowanych na stabilność i wzrost poprzez uznanie wyważonej polityki i inwestycji za przedmiot wspólnego zainteresowania; podkreśla potrzebę ścisłej kontroli finansów publicznych poprzez skuteczne zarządzanie polityką podatkową oraz wydatkami i ich wpływem na popyt, a także równoległego uzgodnienia stanowiska co do tworzenia środowiska sprzyjającego transgranicznej działalności przedsiębiorstw;

12. zauważa, że nowy pakt stabilności i rozwoju spełnił oczekiwania, oraz że należy przestrzegać ścisłej konsolidacji budżetów, ponieważ zmiany demograficzne i możliwy spadek wzrostu gospodarczego mogłyby doprowadzić do problemów budżetowych w państwach członkowskich strefy euro, co mogłoby mieć negatywny wpływ na stabilność strefy euro jako całości; krytykuje w tym kontekście brak dyscypliny w zakresie zmniejszania deficytów budżetowych w okresach wzrostu gospodarczego i podkreśla, że państwa członkowskie muszą skutecznie rozszerzyć zakres antycyklicznej polityki fiskalnej, zwłaszcza w celu lepszego przygotowania na kryzysy zewnętrzne; w związku z tym podkreśla potrzebę krótkoterminowej strategii umożliwiającej zmniejszenie długu publicznego oraz strategii zrównoważonego i stabilnego wzrostu, które pozwolą zredukować dług publiczny do poziomu nieprzekraczającego 60 % w perspektywie długoterminowej;

13. zauważa, że głównych elementów paktu na rzecz stabilności i wzrostu należy konsekwentnie przestrzegać również w przyszłości, ponieważ zarówno kryterium 3 % dotyczące deficytu budżetowego oraz kryterium długu publicznego nieprzekraczającego 60 % PKB zostały określone na podstawie warunków gospodarczych w latach 90.; jest zdania, że pakt powinien być ściśle wdrażany przez państwa członkowskie i nadzorowany przez Komisję; jest zdania, że obydwa cele dotyczące długu należy traktować jako pułapy, których osiągnięcia powinno się unikać; odnotowuje, że skuteczna koordynacja polityki gospodarczej i finansowej jest warunkiem wstępnym sukcesu ekonomicznego UGW, mimo iż powinna ona przestrzegać zasady pomocniczości; wzywa Komisję do przeanalizowania wszelkich możliwych sposobów wzmocnienia prewencyjnego charakteru paktu na rzecz stabilności i wzrostu; podkreśla, że istniejące instrumenty nadzoru muszą być lepiej wykorzystywane przez Komisję, a śródotrminowa ocena budżetów krajowych przez eurogrupę powinna zyskać na znaczeniu;

14. przychyła się do poglądu Komisji, że zweryfikowana wersja paktu na rzecz stabilności i wzrostu stanowi ważne ramy polityczne w czasach bardzo trudnych warunków gospodarczych i podkreśla, że wdrażanie tego paktu powinno zagwarantować, aby wszelkiemu pogorszeniu finansów publicznych towarzyszyły środki adekwatne do sytuacji, przy jednoczesnym zapewnieniu przywrócenia stabilności; jest ponadto zdania, że polityka budżetowa powinna w pełni opierać się na elastyczności dopuszczanej przez zweryfikowaną wersję paktu i zwraca się do Komisji, aby udzieliła państwom członkowskim jasnych instrukcji dotyczących stosowania takiej elastyczności;

15. podkreśla, że trwałe i stabilne warunki makroekonomiczne wymagają poprawy jakości finansów publicznych i dalszej konsolidacji budżetów, a także skutecznej polityki w zakresie wydatków publicznych i większych inwestycji w oświatę, kapitał ludzki, badania naukowe i rozwój oraz infrastrukturę, która sprzyja wzrostowi, mogłaby stymulować wzrost zatrudnienia i będzie stanowić reakcję na poważne kwestie społeczne, takie jak zmiany klimatyczne, zgodnie z celami pakietu klimatyczno-energetycznego oraz dążeniem do przewyższenia obecnego kryzysu gospodarczego;

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

16. jest zdania, że reformy strukturalne powinny koncentrować się na zwiększaniu produktywności poprzez lepsze powiązanie polityki gospodarczej i polityki społecznej, gwarantując tym samym wysoki poziom dialogu społecznego, zgodnie ze strategią lizbońską;
17. zauważa, że polityka konkurencji powinna być uzupełnieniem polityki strukturalnej, a także wyraża poparcie dla restrukturyzacji gospodarki;
18. ostrzega, aby nie koncentrować się głównie na ograniczaniu wzrostu płac jako metodzie stabilizacji cen; przypomina w tym kontekście, że wzmożona konkurencja wynikająca z globalizacji doprowadziła już do presji na obniżkę płac, zaś importowana inflacja wywołana wzrostem cen ropy i innych surowców już spowodowała zmniejszenie się siły nabywczej konsumentów; po raz kolejny wyraża przekonanie, że problem ten należałoby rozwiązać w szczególności poprzez bardziej sprawiedliwą dystrybucję dóbr;
19. uważa politykę płacową i fiskalną za skuteczne narzędzia służące stabilności gospodarczej, jak i wzrostowi; jest zdania, że należy zapewnić realny wzrost płac zgodnie z poziomem produktywności oraz że koordynowanie polityki fiskalnej powinno być wykorzystywane wybiórczo do realizacji celów gospodarczych; uważa, że walka z oszustwami podatkowymi, zarówno w zakresie podatków bezpośrednich, jak i pośrednich, jest szczególnie istotna oraz że należy nasilić działania w tym zakresie; podkreśla pilną konieczność umocnienia w przedsiębiorstwach europejskich kultury wspierania i uczestnictwa w ramach koncepcji ładu korporacyjnego i odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw;
20. podkreśla potrzebę uczciwych zasad obowiązujących na rynku wewnętrznym; uważa wobec tego, że dążenie do wprowadzenia jak najniższych stóp podatkowych w przypadku osób prawnych przynosi efekt przeciwny do zamierzonego;
21. domaga się, aby państwa członkowskie należące do strefy euro jeszcze skuteczniej koordynowały politykę gospodarczą i finansową, w szczególności poprzez rozwój spójnej wspólnej strategii w ramach eurogrupy; popiera propozycję Komisji, aby zwrócić się do państw członkowskich o przedstawianie średnioterminowych programów ramowych dotyczących polityki gospodarczej i finansowej oraz kontrolować wdrażanie tych programów; podkreśla, że każde państwo członkowskie musi przyjąć na siebie obowiązek przeprowadzenia reform strukturalnych i poprawy swojej konkurencyjności w sposób kooperatywny, tak aby utrzymać zaufanie i akceptację dla euro;
22. zauważa, że różne modele reform strukturalnych i stopnie otwartości przyczyniły się do zróżnicowanych wyników osiągniętych przez państwa członkowskie należące do strefy euro; popiera wnioski zawarte w komunikacie Komisji w sprawie dziesięciu lat istnienia UGW i dotyczące coraz większych różnic między państwami członkowskimi należącymi do strefy euro oraz tego, że kilka gospodarek w strefie euro w sposób niewystarczający nadrabia zaległości; wzywa do przeprowadzania regularnej wymiany poglądów oraz do współpracy w ramach eurogrupy, aby osiągnąć wspólny cel, jakim jest przyspieszenie procesu konwergencji;
23. domaga się, aby Komisja zajęła się w sposób jednolity wspólnymi kryteriami oceny danych gospodarczych i podatkowych; zwraca uwagę na obowiązek Komisji i państw członkowskich w zakresie prawdziwości danych statystycznych i domaga się, aby przyszłe decyzje były podejmowane jedynie w przypadku braku wątpliwości co do prawdziwości i dokładności dostępnych danych; domaga się również, aby wykorzystywano możliwość wszczęcia dochodzenia, jeżeli istnieje rozbieżność w liczbie lat między przedstawionymi danymi dotyczącymi programów konwergencji lub stabilności a wynikami, których można realistycznie oczekiwać;

Polityka pieniężna

24. potwierdza swoje silne poparcie dla niezależności EBC;
25. zauważa, że sprawozdania regularnie składane przez EBC Parlamentowi, a w szczególności Komisji Gospodarczej i Monetarnej, przyczyniają się do przejrzystości polityki monetarnej i z zadowoleniem przyjmuje możliwość kierowania przez posłów do Parlamentu Europejskiego pisemnych pytań do EBC na temat polityki monetarnej, co zwiększa odpowiedzialność EBC wobec obywateli Unii; popiera apel o silniejszą debatę publiczną na temat przyszłej wspólnej polityki monetarnej i walutowej w strefie euro;

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

26. jest zdania, że dialog w dziedzinie polityki walutowej pomiędzy Parlamentem a EBC przebiega pomyślnie i należy go dalej umacniać; oczekuje poprawy dialogu walutowego w wielu kwestiach, takich jak uzgadnianie dat regularnych przesłuchań prezesa EBC z kalendarzem decyzji EBC w zakresie polityki monetarnej, tak aby usprawnić analizę decyzji, przewidując jednocześnie możliwość zaproszenia prezesa EBC do przedyskutowania w razie potrzeby najważniejszych zagadnień;

27. odnotowuje, że głównym celem polityki monetarnej EBC jest utrzymanie stabilności cen, oraz że EBC zmierza do utrzymania w średnim okresie stopy inflacji poniżej 2 %, lecz blisko tego poziomu; zwraca uwagę, że cel, jakim jest stabilność cen, można skutecznie osiągnąć tylko wówczas, gdy należytą uwagę poświęci się rzeczywistym przyczynom inflacji; przypomina, że w art. 105 traktatu WE powierzono EBC również zadanie wspierania ogólnych strategii ekonomicznych Wspólnoty;

28. jest zdania, że EBC powinien zmierzać w kierunku systemu bezpośredniego wyznaczania poziomu inflacji, w którym to systemie punktowy cel inflacyjny zostałby uzupełniony zakresem dozwolonych fluktuacji wokół poziomu docelowego; zwraca się do EBC, aby publikował swe prognozy dotyczące inflacji; przejście do systemu bezpośredniego wyznaczania poziomu inflacji nie powinno odwracać uwagi od dynamiki agregatów pieniężnych, aby uniknąć nowych gwałtownych wzrostów wartości aktywów;

29. uważa, że inflacja jest zjawiskiem globalnym i że w otwartej gospodarce nie można walczyć z nią tylko za pomocą europejskiej polityki pieniężnej;

30. podkreśla chęć zbadania możliwości poprawy procedury mianowania członków zarządu EBC przed 2010 r.; uważa, że istotne jest, aby doświadczenie naukowe lub zawodowe oraz różne ścieżki kariery w gospodarce, w dziedzinie polityki pieniężnej i w sektorze finansowym były reprezentowane wśród członków zarządu; ponawia wezwanie do zaakceptowania dziewięcioosobowego składu zarządu EBC posiadającego wyłączne kompetencje do ustalania wysokości stóp procentowych, który zastąpi obecny system i pozwoli uniknąć przyjętego na przyszłość jeszcze bardziej skomplikowanego rozwiązania; domaga się odpowiedniej zmiany traktatu;

Integracja i kontrola rynków finansowych

31. uważa, że integracja finansowa powinna przekładać się na większy wzrost gospodarczy i zwiększenie konkurencji, a także większą stabilność i płynność na rynku wewnętrznym;

32. zauważa, że główny ośrodek finansowy w Unii Europejskiej znajduje się poza strefą euro; niemniej jednak przypomina, że prawo wspólnotowe obejmuje wszystkie państwa członkowskie i podmioty rynkowe działające na rynku wewnętrznym; uważa, że Unia Europejska musi jak najszybciej wzmocnić swoje struktury nadzorcze, uwzględniając przy tym specyficzną rolę EBC;

33. jest zdania, że wiele pozostaje do zrobienia w dziedzinie rozliczeń i rozrachunków transgranicznych transakcji papierami wartościowymi, w której jak dotychczas nie istnieje prawdziwa integracja;

34. podkreśla, że w odniesieniu do usług detalicznych potrzebna jest ściślejsza integracja, bowiem jej brak jest ze szkodą dla ochrony konsumenta; uważa, że poprawie powinny ulec mobilność konsumenta, wiedza finansowa, dostęp do podstawowych usług i porównywalność produktów;

35. uważa, że europeizacja struktur nadzoru finansowego, przejrzystość rynku finansowego, skuteczne zasady konkurencji oraz właściwe uregulowania są niezbędne w perspektywie średnioterminowej, aby usprawnić zarządzanie kryzysowe i współpracę między Europejskim Systemem Banków Centralnych, organami kontroli, rządami i podmiotami rynkowymi; jest zdania, że zintegrowane, kompleksowe (obejmujące wszystkie dziedziny finansów), konsekwentne i spójne ramy nadzoru zapewniające wyważone podejście przy

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

regulowaniu transgranicznego rozprzestrzeniania się ryzyka finansowego i oparte na ujednoczonych przepisach prawnych mogłyby obniżyć koszty zachowania zgodności w przypadku działań obejmujących wiele jurysdykcji; zauważa, że należy unikać tzw. „poziłaczania” (wprowadzania przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa WE), a także arbitrażu regulacyjnego; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji przeglądu istniejącej struktury nadzoru z uwzględnieniem tych zasad; jest zdania, że rola nadzorcza EBC powinna wychodzić poza granice strefy euro, a to poprzez ESBC;

36. z zadowoleniem przyjmuje przyjęty wiosną 2008 r. protokół ustaleń w sprawie współpracy między organami nadzoru finansowego, bankami centralnymi i ministrami finansów Unii Europejskiej w zakresie transgranicznej stabilności finansowej; podkreśla jednak, że protokół ustaleń to tylko prawo miękkie i liczy na gotowość państw członkowskich do wzajemnej współpracy; wyraża pogląd, że nawet jeżeli przepisy dotyczące podziału kosztów są niezwykle trudne do określenia *ex ante*, należy kontynuować prace w zakresie zarządzania kryzysowego;

37. podkreśla, że Unia Europejska, jako jeden z największych obszarów gospodarczych na świecie z największymi rynkami finansowymi, powinna odgrywać wiodącą rolę na szczeblu międzynarodowym w zakresie reformy systemu regulacyjnego usług finansowych z korzyścią dla wszystkich zainteresowanych krajów i ogólnej stabilności; jest zdania, że stabilność finansowa powinna stać się podstawowym celem koncepcji politycznych w świecie coraz bardziej zintegrowanych rynków finansowych oraz innowacji finansowych, które mogą mieć niekiedy destabilizujący wpływ na realną gospodarkę i kryć w sobie zagrożenia systemowe; jest przekonany, że wszelkie ambitne decyzje przyjęte na szczeblu UE zachęcą inne kraje do pójścia za jej przykładem, a w związku z tym podkreśla odpowiedzialność również za rozwiązywanie problemów światowych oraz problemów występujących w bezpośrednim sąsiedztwie Unii; jest zdania, że polityczna odpowiedzialność międzynarodowych organów regulacyjnych musi zostać omówiona w połączeniu z takimi pracami regulacyjnymi;

38. domaga się, aby Komisja rozpatrzyła stworzenie obligacji europejskich i opracowała długoterminową strategię, która pozwoli na emisję takich obligacji w strefie euro, dodatkowo w stosunku do obligacji krajowych państw członkowskich; odnosi się do potrzeby oceny ich konsekwencji zarówno dla międzynarodowych rynków finansowych, jak i UGW;

Rozszerzenie strefy euro

39. domaga się, aby wszystkie państwa członkowskie spoza strefy euro przestrzegały kryteriów z Maastricht oraz zreformowanego i ogólnie elastycznego paktu stabilności i wzrostu; uważa, że Komisja musi zapewnić ścisłą wykładnię paktu oraz wykorzystanie kryteriów wykluczenia przed każdą ewentualną akcesją; uważa, że należy zapewnić równe traktowanie państw członkowskich należących do strefy euro oraz tych państw członkowskich, które pragną do niej przystąpić; w związku z tym zauważa, że długoterminowa stabilność strefy euro musi być uznana za cel leżący we wspólnym interesie, oraz że rozszerzenie strefy musi iść w parze z utrzymaniem jej stabilności; za kwestię podstawową uważa dokładne wypełnianie obowiązków przez państwa członkowskie w strefie euro oraz państwa posiadające specjalny status, tak aby nie pozostawiać żadnych wątpliwości co do wspólnych celów stabilności cen, niezależności EBC, dyscypliny budżetowej i wspierania rozwoju, zatrudnienia i konkurencyjności;

40. jest zdania, że państwa członkowskie poza strefą euro, które spełniają kryteria z Maastricht i dla których nie przewidziano odstępstwa w traktacie, powinny przyjąć wspólną walutę przy najbliższej sposobności;

41. podkreśla, że przynależność do strefy euro wymaga spełnienia wszystkich kryteriów z Maastricht, określonych w traktacie i w protokole w sprawie art. 121 traktatu, które obejmują: wysoką mierzoną stabilność cen, a także jej trwały charakter, finanse publiczne bez nadmiernego deficytu, co najmniej dwuletnie uczestnictwo w ERM II, przestrzeganie normalnych marginesów wahań kursów, dostosowanie długoterminowych stóp procentowych, zgodność przepisów prawnych z postanowieniami traktatu z Maastricht dotyczącymi UGW oraz niezależny bank centralny;

42. uważa, że jednym z najtrudniejszych aspektów dotyczących wstąpienia do strefy euro jest zagwarantowanie trwałości kryteriów z Maastricht; podkreśla jednak, że kryteria z Maastricht są jednocześnie pierwszym krokiem na drodze ku podtrzymaniu procesu reform, obejmującego również dalsze zobowiązania i wysiłki w zakresie reform strukturalnych, inwestycji i koordynacji gospodarczej;

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

43. z zadowoleniem przyjmuje silniejszą i skuteczną kontrolę państw członkowskich uczestniczących w ERM II, które chcą przystąpić do strefy euro, jak również ich rozwój gospodarczy; zauważa, że udane uczestnictwo w ERM II musi pozostać rzeczywistym warunkiem wstępnym, a nie jedynie drugorzędym wymogiem członkostwa w strefie euro; te same wymogi dotyczące przystąpienia muszą mieć zastosowanie do wszystkich państw członkowskich wchodzących do strefy euro;

44. uważa trwałe i udane rozszerzanie strefy euro za główne wyzwanie w nadchodzących latach, przy czym zarówno standardy instytucjonalne EBC, jak i proces decyzyjny banku muszą zostać przystosowane do tej zmiany, a model rotacyjny musi uwzględniać wielkość gospodarki poszczególnych państw członkowskich;

45. w związku z rozszerzeniem strefy euro podkreśla, że pożądany jest wysoki stopień konwergencji w realnej gospodarce w celu ograniczenia wchodzących w grę obciążeń zarówno dla strefy euro, jak i dla krajów chcących do niej przystąpić; jest zdania, że w tym kontekście należy wprowadzić ułatwienia dla tych państw członkowskich należących do strefy euro, w których jednolita polityka pieniężna może mieć szczególnie hamujące skutki;

46. podkreśla znaczenie, w interesie przyszłych rozszerzeń, wprowadzenia interwencji celowych umożliwiających wsparcie państw członkowskich poza strefą euro, które zostały szczególnie poszkodowane w wyniku obecnego kryzysu finansowego;

Przepływ informacji

47. podkreśla, że mimo iż dotychczas udało się w wysokim stopniu zachować stabilność cen w strefie euro, „odczuwana inflacja” znacznie różni się od niższych, faktycznych stóp inflacji w państwach członkowskich w ostatniej dekadzie; w związku z tym domaga się lepszego informowania i wyjaśnienia społeczeństwu potrzeb UGW i jej działań, w szczególności w odniesieniu do stabilności cenowej, międzynarodowych rynków finansowych i zalet stabilności w obrębie strefy euro w przypadku międzynarodowych kryzysów finansowych;

48. uważa, że wspólna waluta wciąż zachowuje priorytetowy charakter w strategii komunikacyjnej Unii Europejskiej; jest przekonany, że korzyści wynikające z euro i UGW takie jak stabilność cen, niskie oprocentowanie kredytów hipotecznych, ułatwienia dla podróżnych, ochrona przed wahaniami kursów wymiany walut i wstrząsami zewnętrznymi wciąż należy podkreślać i szczegółowo wyjaśniać opinii publicznej; uważa, że szczególną uwagę należy zwrócić na bieżące informowanie obywateli europejskich, konsumentów i MŚP, którym brak wystarczających możliwości natychmiastowego dostosowania się do nowych sytuacji i wyzwań związanych z euro;

49. wzywa EBC do przedstawiania — w sprawozdaniu rocznym bądź w sprawozdaniu specjalnym — corocznych ilościowych analiz korzyści płynących z euro dla przeciętnych obywateli, z konkretnymi przykładami pozytywnego wpływu, jaki posługiwanie się euro wywiera na ich życie codzienne;

50. uważa, że niezwykle ważne jest właściwe informowanie, aby przygotować wprowadzenie euro w państwach członkowskich zamierzających przystąpić do strefy euro; odnotowuje, że informowanie o rozszerzeniu strefy euro jest istotne także dla wszystkich państw członkowskich należących do strefy euro;

51. uważa, że Komisja musi skoncentrować swoje wysiłki na pomocy dla nowych państw członkowskich, aby przygotowały swoich obywateli do przyjęcia euro, przeprowadzając intensywną kampanię informacyjną, nadzorując jej realizację, jeżeli kampanię taką już się prowadzi, oraz aby regularnie przedkładały sprawozdania na temat sprawdzonych praktyk stosowanych w związku z realizacją krajowych planów działania na rzecz przyjęcia euro; jest również zdania, że wiedza i doświadczenia zdobyte podczas wcześniejszych akcji wymiany walut będą prawdopodobnie przydatne w przypadku przyjmowania nowej waluty przez nowe państwa członkowskie, a także w procesie przyszłych rozszerzeń i przygotowań do nich dla nowych krajów kandydujących;

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

Międzynarodowa rola euro i zewnętrzny wymiar waluty

52. z zadowoleniem przyjmuje szybki rozwój euro jako drugiej co do ważności waluty rezerwowej i transakcyjnej po dolarze amerykańskim, stanowiącej 25 % światowych zagranicznych rezerw walutowych; odnotowuje, że w szczególności w krajach sąsiadujących ze strefą euro waluta ta odgrywa istotną rolę jako waluta płatnicza i że kursy walut tych krajów są dostosowywane do kursu euro; całkowicie zgadza się z opinią EBC, że wprowadzenie euro jest ostatnim krokiem w kierunku ustrukturyzowanego procesu konwergencji w ramach Unii Europejskiej, a w związku z tym wprowadzenie euro jest możliwe tylko i wyłącznie w oparciu o traktat WE;

53. wyraża opinię, że w agendzie politycznej UGW na kolejne dziesięciolecie poczesne miejsce zajmą m.in. wyzwania stawiane przez wschodzące gospodarki azjatyckie oraz obecny kryzys finansowy; z żalem zauważa, że pomimo wzrastającej globalnej roli euro, próby poprawienia zewnętrznej reprezentacji strefy euro w sprawach finansowych i monetarnych nie przyniosły większych postępów; podkreśla, że strefa euro musi opracować międzynarodową strategię, która byłaby współmierna do międzynarodowego statusu jej waluty;

54. przypomina, że najlepszym sposobem na osiągnięcie przez strefę euro wpływów odpowiadających jej potencjałowi gospodarczemu jest wypracowywanie wspólnych stanowisk i konsolidacja organów reprezentacyjnych, a ostatecznie uzyskanie wspólnego miejsca w odpowiednich międzynarodowych instytucjach finansowych i forach; wzywa państwa członkowskie należące do strefy euro m.in. do tego, aby przemawiały jednym głosem w sprawie polityki dotyczącej kursów wymiany walut;

55. podkreśla, że euro jest używane jako waluta krajowa poza strefą euro; uważa, że należy przeanalizować konsekwencje takiego używania euro;

56. zauważa, że znaczenie euro na międzynarodowych rynkach finansowych pociąga za sobą pewne obowiązki, ponieważ skutki polityki monetarnej, a także polityki rozwoju w strefie euro znajdują oddźwięk na całym świecie; podkreśla większe znaczenie euro dla handlu międzynarodowego i usług międzynarodowych jako czynnika stabilizującego w perspektywie globalnej, siły napędowej integracji rynków finansowych i podstawy dla zwiększania inwestycji bezpośrednich i fuzji przedsiębiorstw transgranicznych, gdyż koszty transakcji mogłyby ulec znacznemu ograniczeniu; wzywa do przeprowadzenia badania z zakresu globalnych dysproporcji i roli euro oraz możliwych scenariuszy, które pozwolą na lepsze przygotowanie Unii Europejskiej do radzenia sobie z poważnymi kryzysami zewnętrznymi;

57. proponuje ściślejszą współpracę i intensywniejszy międzynarodowy dialog pomiędzy odpowiedzialnymi organami najważniejszych bloków walutowych, aby poprawić zarządzanie międzynarodowymi kryzysami i radzić sobie z konsekwencjami ruchów walutowych dla realnej gospodarki; przypomina powodzenie wspólnego rozwiązania kryzysu na początku niedawnego załamania amerykańskiego rynku kredytów hipotecznych o podwyższonym ryzyku, a także kryzysu, który nastąpił bezpośrednio po wydarzeniach z 11 września 2001 r., co pomogło w zapobieżeniu załamaniu dolara amerykańskiego;

58. popiera zamiar Komisji polegający na wzmocnieniu wpływu UGW w międzynarodowych instytucjach finansowych poprzez wspólne stanowisko UE prezentowane przez wybranych przedstawicieli, takich jak przewodniczący eurogrupy, Komisję i prezesa EBC; uważa, że w praktyce przewodniczący eurogrupy, Komisja oraz przewodniczący EBC uzyskali już prawo uczestniczenia w roli obserwatorów w większości ważnych międzynarodowych instytucji finansowych; niemniej jednak domaga się lepszej koordynacji stanowisk europejskich, tak aby wspólna europejska polityka monetarna była reprezentowana w przyszłości przez właściwych przedstawicieli; oczekuje, że możliwe będzie wyrażenie stanowiska grupy euro w sprawie strategii politycznych kursów wymiany ich największych partnerów; wzywa przewodniczącego eurogrupy do reprezentowania strefy euro na Forum Stabilności Finansowej (FSF); sugeruje zmianę statutu Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW), tak aby mogły być reprezentowane bloki i organizacje gospodarcze;

59. podkreśla potrzebę wspólnej podejścia Unii Europejskiej w odniesieniu do reformy międzynarodowych instytucji finansowych, która powinna uwzględniać wyzwania związane z globalną gospodarką, w tym również z powstawaniem nowych potęg gospodarczych;

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

60. ubolewa, że Komisja w swoim komunikacie dotyczącym dziesięciu lat istnienia UGW nie przeprowadziła dokładniejszej i bardziej szczegółowej analizy międzynarodowej roli euro; wzywa Komisję do sporządzenia szczegółowego sprawozdania w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki pieniężnej oraz jej wpływu na wyniki działalności gospodarczej i handlowej w strefie euro;

61. podkreśla, że niektórzy partnerzy Unii Europejskiej prowadzą politykę pieniężną zmierzającą w kierunku obniżenia wartości swojej waluty i że taka praktyka narusza zasady wymiany handlowej i mogłaby zostać uznana za nietyrfową barierę dla handlu międzynarodowego;

Instrumenty gospodarcze i zarządzanie UGW

62. uważa, że wszystkie zainteresowane strony — Parlament, Rada, Komisja, eurogrupa i partnerzy społeczni na szczeblu UE i na szczeblu krajowym — powinni współpracować, aby wzmocnić przyszłe działania UGW w zakresie kierowania gospodarką na podstawie następujących wskazówek:

- a) jako główny element strategii lizbońskiej i główny instrument gospodarczy zintegrowane wytyczne powinny wdrażać wzajemnie powiązane reformy w dziedzinie zatrudnienia, ochrony środowiska i opieki społecznej w celu osiągnięcia zrównoważonego podejścia obejmującego wiele obszarów polityki;
- b) zintegrowane wytyczne powinny wyznaczać szerokie ramy ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej, tak aby dostosować krajowe programy reform, uwzględniając jednak różnorodność gospodarek i tradycji poszczególnych państw; należy przewidzieć proces konsultacji z parlamentami krajowymi w odniesieniu do programów stabilności i konwergencji oraz krajowych programów reform;
- c) konieczne jest wzmocnienie związku między zintegrowanymi wytycznymi, w szczególności ogólnymi wytycznymi dotyczącymi polityki gospodarczej, a programami na rzecz stabilności i konwergencji; programy stabilności i konwergencji oraz krajowe programy reform mogą być przedstawiane w tym samym czasie (co roku wczesną jesienią) po debacie w parlamencie krajowym; ogólne wytyczne dotyczące polityki gospodarczej obejmują wspólne cele budżetowe zgodne ze środkami zapobiegawczymi paktu na rzecz stabilności i wzrostu;
- d) podejmując decyzje dotyczące budżetów krajowych, rządy powinny uwzględnić zintegrowane wytyczne oraz zalecenia dla poszczególnych państw, jak również ogólną sytuację budżetową w strefie euro; różne kalendarze podatkowe w poszczególnych krajach oraz główne założenia wykorzystywane do ustalania prognoz powinny być zharmonizowane, aby uniknąć rozbieżności spowodowanych wykorzystaniem różnych prognoz makroekonomicznych (wzrost światowy, wzrost UE, cena baryłki ropy, stopy procentowe) i innych parametrów; wzywa Komisję, Eurostat oraz państwa członkowskie do działania na rzecz określenia instrumentów poprawiających możliwość porównania budżetów krajowych pod względem wydatków w różnych kategoriach;
- e) w miarę możliwości należy jak najczęściej wykorzystywać więcej formalnych zaleceń dla państw członkowskich należących do strefy euro, takich jak ustanawianie celów w odniesieniu do wydatków średnio-terminowych, szczegółowe reformy strukturalne, inwestycje czy jakość finansów publicznych; należy również dążyć do bardziej ustrukturyzowanego procesu sprawozdawczości w kontekście krajowych programów reform, nie szkodząc jednak priorytetom reform krajowych; wszystkie zobowiązania, cele i wskaźniki powinny być w pełni włączone do zintegrowanych wytycznych i krajowych programów reform w celu poprawy spójności i wydajności kierowania gospodarką;
- f) strategia długoterminowa zmierzająca podczas dobrej koniunktury do zmniejszenia długu publicznego do wartości niższej niż 60 % PKB powinna znaleźć się w ramach dotyczących kierowania gospodarką, gdyż ograniczyłoby to koszt obsługi długu oraz obniżyło koszt kapitału na inwestycje prywatne;

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

- g) należy ustanowić wiążące ramy, dzięki którym państwa członkowskie należące do strefy euro będą zasięgać opinii innych państw i Komisji przed podjęciem poważnych decyzji z zakresu polityki gospodarczej, takich jak w przypadku środków walki z rosnącymi cenami żywności i energii;
- h) koordynacja gospodarcza powinna mieć formę zintegrowanej europejskiej strategii w dziedzinie gospodarki i zatrudnienia w oparciu o obecne instrumenty polityki gospodarczej — w szczególności strategię lizbońską, zintegrowane wytyczne, strategię trwałego wzrostu oraz programy konwergencji i stabilności; wzywa rządy państw członkowskich, pod przewodnictwem przewodniczącego eurogrupy, do spójnego i jednoczesnego wspierania działalności gospodarczej z myślą o osiągnięciu tych samych celów;
- i) europejska strategia w dziedzinie gospodarki i zatrudnienia, o której mowa w pkt h), powinna uwzględniać potencjał nowej i zielonej technologii jako jednego z zasadniczych elementów wzrostu gospodarczego w połączeniu z szeroko zakrojoną polityką makroekonomiczną;
- j) należy ułatwić finansowanie przedsiębiorstw innowacyjnych, w szczególności małych i średnich firm, między innymi poprzez ustanowienie przez Europejski Bank Inwestycyjny Europejskiego Funduszu Szybkiego Wzrostu;
- k) roczny raport na temat obszaru euro powinien obejmować bardziej praktyczny zestaw instrumentów i ocen, co umożliwi przeprowadzenie bardziej szczegółowego dialogu pomiędzy różnymi organami UE, które są zaangażowane w kierowanie gospodarką;
- l) należy przyjąć kodeks postępowania Parlamentu, Rady i Komisji, który zagwarantuje właściwą współpracę i pełne zaangażowanie tych trzech instytucji UE w odpowiednie dalsze wdrażanie zintegrowanych wytycznych jako podstawowych instrumentów gospodarczych;
- m) należy wzmocnić ramy instytucjonalne koordynacji polityki gospodarczej:
- należy utworzyć formacje eurogrupy również w obszarze konkurencyjności/przemysłu, środowiska, zatrudnienia i edukacji;
 - należy zapewnić eurogrupie silniejsze ramy instytucjonalne oraz więcej zasobów ludzkich;
 - mandat przewodniczącego eurogrupy powinien być zgodny z cyklami gospodarczymi zawartymi w zintegrowanych wytycznych;
 - Komitet Polityki Gospodarczej należy włączyć do Komitetu Ekonomiczno-Finansowego, aby powstał jeden spójny organ przygotowawczy dla Rady ECOFIN oraz eurogrupy;
 - przedstawiciel Parlamentu powinien otrzymać status obserwatora w ramach eurogrupy oraz na nieformalnych posiedzeniach Rady;
 - spotkania trojki, Parlamentu i Komisji powinny być organizowane cztery razy w roku a w razie potrzeby z udziałem eurogrupy;
- n) Parlament, Komisja i eurogrupa powinny prowadzić bardziej regularny i ustrukturyzowany dialog w kwestiach makroekonomicznych, podobny do dialogu walutowego między Parlamentem a EBC, który mógłby odbywać się przynajmniej raz na kwartał w celu pogłębienia istniejących ram oraz dyskusji nad wyzwaniem stojącymi przed gospodarką strefy euro; oraz
- o) Parlament, eurogrupa, EBC oraz Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny powinny nawiązać dialog służący dyskusji na temat odpowiedniego łączenia różnych środków politycznych („policy mix”);

Wtorek, 18 listopada 2008 r.

63. wyraża opinię, że w agendzie politycznej UGW na kolejne dziesięciolecie poczesne miejsce zajmą w szczególności wyzwania związane z niedawnymi zawirowaniami na rynkach finansowych i ich skutkami dla realnej gospodarki; dostrzega w związku z tym, że państwa członkowskie należące do strefy euro są lepiej przygotowane do radzenia sobie z poważnymi wstrząsami, niż miało to miejsce w przeszłości, a to dzięki wspólnej polityce monetarnej i reformom przeprowadzonym w ostatnich latach; z myślą o przeciwdziałaniu spowolnieniu gospodarczemu i wysokiej inflacji wzywa jednak do:

- a) skoordynowanej reakcji na szczeblu UE w oparciu o wspólne zrozumienie problemów i wspólne działania naprawcze przy jednoczesnym poszanowaniu specyfiki poszczególnych krajów, również do skoordynowania krajowych programów reform;
- b) opracowywania ambitnych i odpowiednio dostosowanych krajowych programów reform i ich sumiennego realizowania, w tym również zmiany budżetów krajowych w reakcji na najnowsze prognozy gospodarcze, przeciwdziałania recesji oraz wspierania wzrostu gospodarczego, przy jednoczesnym zdecydowanym dialogu z partnerami społecznymi;
- c) wsparcia MŚP, w szczególności do uzupełnienia ostatnich działań Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz zapewnienia możliwości trwałego kredytowania MŚP przez system bankowy;
- d) określenia ukierunkowanych środków ochrony szczególnie zagrożonych grup społecznych przed skutkami obecnego kryzysu finansowego;
- e) pełnej i szybkiej realizacji planu w zakresie usług finansowych, w tym również działań następczych, a także do poprawienia efektywności nadzoru w związku z utrzymującymi się zawirowaniami na rynkach finansowych;
- f) wzmocnienia regulacji w dziedzinie rozwiązywania kryzysów poprzez poprawę zasad UE dotyczących likwidacji oraz do wprowadzenia jasno zdefiniowanych i jednomyślnie akceptowalnych rozwiązań dotyczących rozdziału obciążeń pomiędzy państwami członkowskimi w przypadku niewypłacalności transgranicznych grup finansowych;
- g) udoskonalenia instrumentów wykorzystywanych do kształtowania polityki monetarnej przy pomocy dogłębnej analizy czynników mających wpływ na stabilność i funkcjonowanie systemu finansowego, m.in. w zakresie transferu polityki monetarnej, rozwoju sytuacji w dziedzinie aktywów kredytowych i finansowych, w zakresie charakterystyki nowych produktów oraz koncentracji ryzyka i płynności;
- h) przyjęcia w Europie proaktywnej postawy na forach międzynarodowych, zwłaszcza na Forum Stabilności Finansowej i w ramach Międzynarodowego Funduszu Walutowego, jak również do zwiększenia liczby wspólnych procesów decyzyjnych; oraz
- i) opracowania w ramach G8 wspólnego stanowiska Unii Europejskiej i odzwierciedlenia roli Unii Europejskiej jako efektywniejszego światowego organu podejmującego decyzje ekonomiczne przy jednoczesnym dostosowaniu takiej roli do skutków globalizacji i bardziej dominującego charakteru światowych rynków finansowych;
- j) lepszej i skuteczniejszej koordynacji między Światową Organizacją Handlu a tzw. instytucjami systemu Bretton Woods (Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Grupa Banku Światowego) z myślą o walce ze spekulacją i o podejmowaniu wyzwań wynikających z poważnego kryzysu;
- k) wobec obecnych poważnych zakłóceń na rynku walutowym proponuje zorganizować światową konferencję walutową pod auspicjami Międzynarodowego Funduszu Walutowego, aby doprowadzić do ogólnosiwiatowych konsultacji poświęconych kwestiom walutowym; wzywa również do rozważenia możliwości ustanowienia mechanizmu rozwiązywania sporów walutowych w ramach Międzynarodowego Funduszu Walutowego;

*

* *

64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, przewodniczącemu eurogrupy oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.